

לְגַבְיָהוּ). **וְלֹא אֶכְשֶׁר לְגַבְיָהוּ** ואם לא עושה מעשים הנ"ל והתפילות כראוי

אינו מכשיר אותם לקבל מוחין.

מקשה שהרי כל העולם יודעים את הסדר לפעול בעליונים

אִי הֵכִי כָּל עֲלָמָא יְדַעֵי לְסִדְרָא עוֹבְדָא, וְלִסְדְרָא מְלִין

וקשה אם כן הרי כל העולם יודעים לסדר מעשיהם על הסדר הנצרך יפנה ויטול

ולהתעטף בציצית ולהניח תפילין וכן לסדר הסדר של התפילה מקרבנות ופסוקי דזמרה

וקריאת שמע ותפילה **מֵאִי חָשִׁיבוּ דְלָחוּן דְּצַדִּיקָיָא דִּי־דַעֵי**

עֲקָרָא דְמַלְהָ וְעוֹבְדָא, וְיְדַעֵי לְכוּוֹנָא לְבָא וְרַעוּתָא,

יְתִיר מֵאֲלִין אַחֲרָנִין, דְּלֹא יְדַעֵי כָּל בְּרִי אם כן מה החשיבות של

הצדיקים שיודעים עיקר הדבר והמעשה ע"פ הסוד ויודעים לכוין ליבם ורצונם יותר מאלו

שאינם יודעים כל כך אבל עושים גם הם כל סדר המעשה והתפילה.

הצדיקים יודעים להוריד את השפע מבחינת פנים

אֶלְא עיקר חשיבותם של הצדיקים היודעים עיקר הדבר על פי הסוד הוא **אֲלִין**

דְּלֹא יְדַעֵי עֲקָרָא דְעוֹבְדָא כּוּלֵי הָאִי, אֶלְא

סְדוּרָא בְּעֲלָמָא וְלֹא יְתִיר, כי אותם שאינם יודעים עיקר המעשה כל כך

אלא רק לסדר המעשה והתפילה כסדר שתיקנו חז"ל בלי לדעת סודם של דברים והכוונה

שבהם **מִשְׁכִּין עֲלֵיהוּ מְשִׁיכוּ דְבִתְרָא פְתִפוּי דְקֻדְשָׁא בְרִיךְ**

הוּא, דְּלֹא טָם בְּאִירָא, דְּשִׁגְיָחוּ אֶקְרִי הם מושכים עליהם את

השפע כביכול לאחר כתפיו של הקב"ה [בס] שאין זה שפע מבחינת הפנים המאירות שרוצה לטוס להאיר למטה אלא שפע קטן המוכרח לקיום העולם ונקרא השגחה בעלמא.

בזכות הצדיקים שמכוונים בתפילתם כראוי מתברכים העליונים והתחתונים
וְאֵלֵינוּ יְיָ יֵדְעֵי וּמְכוּוְנֵי לְבָא וְרַעוּתָא מה שאין כן אותם הצדיקים
 היודעים הכל על פי הסוד ומכוונים ליבם ורצונם במצוות ובתפילה, **מִפְּקֵי**
בְּרַכָּאן יַמְאָתָר דְּמַחֲשָׁבָה הם מושכים את השפע מחכמה הדבוקה בכתר,
וְנַפְקֵי בְּכָל גְּזַעֵין וְשָׂרְשֵׁין בְּאַרְחַ מִיִּשְׂרָאֵל כְּדָקָא יְאוּת
 וההארות הנמשכות להם יוצאים בכל הגזע והשרשים כאילו נעקרו כמות שהם לרדת
 ולהאיר להם בדרך ישרה כראוי, **עַד דְּמַתְּבְּרַכָּאן עֲלָאֵין וְתַתְּאֵין,**
וְשָׂמָא קְדִישָׁא עֲלָאָה מַתְּבְּרַךְ עַל יְדִיהוֹן עד שעל ידי כוונתם
 בתפילה ובמעשה המצוות מתברכים כל העליונים והתחתונים. **וְכָאָה חוֹלְקֵיהוֹן**
דְּהָא קְדִישָׁא בְּרִידָה הוּא קְרִיב לְגַבִּיהוֹן, וְזַמִּין לְקַבְּלֵיהוֹן
 אשרי חלקם שהקב"ה קרוב אצלם תמיד ומזומן כנגדם להיטיב להם בכל מה שהם צריכים,
בְּשַׁעֲתָא דְּקָאֲרוֹן לֵיהּ הוּא זַמִּין לֹון בשעה שהם מתפללים אליו הוא

אור הרשב"י

אחור הוא כאדם ההופך פניו מחברו ומפנה לו עורף ומדבר איתו שאין זה סבר פנים אלא ריחוק איש לדרכו מקצהו והוא שפע האחור שאינו אלא השגחה בעלמא למה שצריך ותו לא ואינו מוסיף הארת פנים.

[בס] ודבריו הם בדרך משל וביאורו שהוא כמו רעים אהובים כאשר הם מביטים זה בפני זה בסבר פנים יפות ורצונם להיטיב זה לזה והרי זה נקרא הארת פנים והוא משל לשפע שרוצה לרדת בריבוי ולהשפיע ולהיטיב, מה שאין כן שפע הבא מבחינת

הלימוד היומי

מזומן להם לעשות בקשתם. **בְּשַׁעֲתָא דְאִינוּן בְּעֶאֱקוֹן, הוּא לְגַבִּיּהוּ**
בְּעֶלְמָא דִּין וּבְעֶלְמָא דְאֲתִי והוא מכבד אותם בעולם הזה ובעולם הבא,
הָדָא הוּא דְכִתְיָב זהו שכתוב, (תהלים צא) **כִּי בִי חָשַׁק וְאֶפְלָטָהוּ**
אֲשַׁנְּבֶהוּ כִּי יַדַּע שְׁמִי יקראני ואענהו עימו אנכי בצרה אחלצהו ואכבדהו"
 הרי מבואר שבזכות שהוא יודע שמותיו של הקב"ה "כי ידע שמי" ומכוון כראוי במעשיו
 ותפילתו לכן הקב"ה מפלטהו ועימו בצרה ומחלצו מכל רע ומכבדו.

המלכות יונקת משתי בחינות חסדים וגבורות

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה אֵל תִּירָא אוֹתוֹ כי בדרך נתתי אותו ואת
 כל עמו" וְגו' (במדבר כא) **רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח**, (משלי לא) **לֹא**
תִירָא לְבֵיתָהּ מִשְׁלַג כִּי כָל בֵּיתָהּ לְבוּשׁ שָׁנִים. תָּא חוּי
 בא וראה **כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל יִנְקָא מִתְרֵי סְטְרֵי הַשְּׁתָא בְּרַחֲמֵי,**
הַשְּׁתָא בְּדִינָא המלכות הנקראת כנסת ישראל יונקת השפע משתי הבחינות
 מחסדים וגבורות פעמים מחסד ופעמים מגבורה לפי צורך הנהגת העולם וזכות התחתונים.
כַּד בְּעֵיָא לְיִנְקָא בְּרַחֲמֵי, אֲשִׁתְּכָח אֲתָר לְאֲתִישָׁבָא
בֵּיָה וכאשר היא צריכה לקבל מצד הרחמים יש בה מקום שבו הרחמים יתיישבו בו והוא
 בצד ימינה. **כַּד בְּעֵי לְיִנְקָא בְּדִינָא, אֲתָר אֲשִׁתְּכָח**
לְאֲתִישָׁבָא בֵּיָה, וְלְמִשְׁרֵי עֲלוּהִי וכן כשהיא צריכה לקבל מהגבורות
 הם מוצאים מקום להתיישב ולשרות בו בשמאלה, **דְּהֲכִי הוּא בְּכָל אֲתָר,**

הלימוד היומי

לֹא שָׂאֲרֵי מְלָה דְלַעֲיָלָא, עַד דְּאַשְׁתַּכַּח אֶתְרָ לְמִשְׁרֵי
עָלוּי כִּי כַךְ הוּא בְּכָל מְקוּם אִין שׁוּרָה דְּבַר מְלַעְלָה עַד שִׁמְצָא מְקוּם לְשׁוּרָתָּ וּלְנוּחַ עֲלוּי.
וְעַל דָּא, כְּנִסְתַּת יִשְׂרָאֵל לֹא תִירָא לְבֵיתָא מְשָׁלְגָ וְעַל כֵּן
נִאמַר שְׁכַנְסַת יִשְׂרָאֵל אִינְהָ יִרְאָה לְבֵיתָהּ מִהֲדִינִים הַנִּקְרָאִים שְׁלַג, מֵאִי טַעְמָא וּמַה
הַטַּעַם, בְּגִין דְּכָל בֵּיתָא לְבוּשׁ שָׁנִים לְפִי שְׁכַל בֵּיתָהּ לְבוּשׁ שָׁנִים דְּהִינּוּ
שָׁנִים בִּיחַד גַּם חֲסָדִים וְגַם גְּבוּרוֹת וְהַחֲסָדִים מִמַּתְקִים אֶת הַגְּבוּרוֹת. לֹא שְׂרִיא
הָאִי, אֱלֹא בְּהָאִי חָזוֹר בְּסוּפְקָ, וְסוּפְקָ בְּחָזוֹר וְאִין הֲדִינִים
שׁוּרִים לְבָדָם אֵלָא יַחַד עִם הַחֲסָדִים כִּי הֵם נִכְלָלִים זֶה בְּזֶה וְהַלְבָּן שֶׁהוּא בְּחֲסָד שׁוּרָה בְּאֲדוּם
שֶׁהוּא בְּגְבוּרָה וְהַגְּבוּרָה בְּחֲסָד. וְהָאִי אֲוִקְמוּנָהּ וְכַבֵּר בִּיאָרוֹ הַחֲבָרִים עֲנִין זֶה. (תָּא)
תָּוִי, כְּתִיב).

משה רבנו היה ירא מזכותו של הפליט שנימול

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה אֵל תִּירָא אוֹתוֹ כִּאֲשֶׁר עָבְרוּ יִשְׂרָאֵל דֶּרֶךְ
הַבְּשָׁן וְהָיוּ קְרוּבִים לְמַמְלַכַת עוֹג יֵצֵא עוֹג לְקִרְאָתָם לְהַלְחֵם בָּהֶם וְהָיָה מֹשֶׁה
רַבְּנוֹ מִתִּירָא שְׂמָא יַעֲמוּד לוֹ הַזְּכוּת שֶׁשִּׁימַשׁ לְאַבְרָהָם אֲבִינוּ כְּמוֹ שְׁכָתוּב וַיֵּבֵא הַפְּלִיט, אָמַר
לוֹ הַקְּבִ"ה אֵל תִּירָא אוֹתוֹ, תִּירִין אוֹתוֹ אִינּוֹן שְׁלִימִין בְּאוֹרֵייתָא
בְּתִירִין וְוִי"ן וּבְכָל הַתּוֹרָה לֹא מִצְאָנוּ שִׁיְהִיָּה כְּתוּב אוֹתוֹ שְׁלִימִים בּו' אֵלָא חֲסָרִים
'אוֹתוֹ' וְרַק שָׁנִים שֶׁהֵם שְׁלִימִים, חָדָד דָּא אֶחָד כְּשֶׁאָמַר לוֹ הַקְּבִ"ה אֵל תִּירָא 'אוֹתוֹ' הַכְּתִיב
מֵלֵא בּו', וְחָדָד, (דְּבָרִים כב) עַד דְּרוּשׁ אֶתְחִיד אוֹתוֹ וְעוֹד אֶחָד בְּהַשְׁבַּת